

LBRIS

We know
books

BARBARA TAYLOR BRADFORD

SĂ FII CEL MAI BUN

Volumul I

Traducere
SANDA ARONESCU și IRINA NEGREA

EDITURA ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRADFORD, BARBARA TAYLOR

Să fii cel mai bun / Barbara Taylor Bradford ; trad.:

Sanda Aronescu și Irina Negrea. - București : Orizonturi, 2021

2 vol.

ISBN 978-973-736-475-3

Vol. 1. - 2021. - ISBN 978-973-736-476-0

I. Aronescu, Sanda (trad.)

II. Negrea, Irina (trad.)

821.111

Corectură: CĂTĂLINA CĂLINESCU, MĂDĂLINA COMAN

Copertă: TATIANA DANIELA POPESCU

TO BE THE BEST

Copyright © Barbara Taylor Bradford 1985

Toate drepturile acestei ediții aparțin Editurii ORIZONTURI

Editura ORIZONTURI – București

Bdul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20

telefon: 021.3177679, 0744531333

e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

www.editura-orizonturi.ro

Emma Harte 1889-1970

Paula se apropie de mormântul bunicii, se aplecă, puse florile pe el, după care se ridică și rămase nemișcată, cu mâna pe piatra de la căpătâiul mormântului, privind țință spre dealurile din depărtare. În ochi îi stăruia o expresie meditativă și, pentru câteva clipe, se lăsă furată de vârtejul propriilor gânduri.

„Trebuie să fac ceva, bunico, ceva drastic, ce ție nu ți-ar plăcea. Dar sunt sigură că mi-ai înțelege motivul... că vreau să creez ceva al meu. Dacă ai fi în locul meu, ai face exact același lucru. Știu eu că da. Și va ieși bine. Trebuie. Nu încape nicio îndoială.”

Bătaia ceasului de la biserică rupse tăcerea ca un tunet și o făcu pe Paula să tresară, smulgând-o din reverie.

Paula își trase umerii înapoi și se îndreptă grăbită spre mașină, pășind hotărât, cu o expresie de fermitate renăscută. Avea atât de multe lucruri dinaintea ei, atâtea năzuințe, erau atât de multe de realizat.

Se urcă în mașină și se instalează confortabil pentru lungul drum care o aștepta, apoi întoarse cheia în contact, îndreptându-se spre autostradă. Paula înainta cu viteză din ce în ce mai mare, în uruitul motorului, ținând piciorul bine apăsător pe pedala de accelerație și privind fix la drum. Avea foarte clar în minte imaginea lunilor viitoare și știa, cu o certitudine ce îi venea din adâncul sufletului, că avea dreptate în tot ceea ce intenționa să facă.

Mări viteza. Zbura înainte pe autostradă în al său Aston Martin, de parcă mașina ar fi avut aripi și ar fi plutit prin aer. Îi plăcea să simtă în mâini mașinăria aceasta splendidă, îi

plăcea senzația de control pe care o trăia... control asupra mașinii, asupra ei înseși, asupra viitorului. Își făcuse planul. *Planul ei capital*. Avea de gând să-l execute cât mai repede posibil. Exclus să se întâmple ceva rău...

Prolog

Ca să fii în echipa mea, trebuie să fii cel mai bun.
Și ca să fii cel mai bun, trebuie să ai personalitate.

Emma Harte, în *Prețul succesului*

Paula plecă de la Pennistone Royal exact înainte de revărsatul zorilor.

Era încă întuneric când ieși binișor cu mașina pe poarta înaltă de fier și viră la stânga, îndreptându-se spre coline. Dar, când ajunse sus, pe drumul care tăia printre lanțul de dealuri Pennine, cerul începea deja să se preschimbe. În locul masei încetoșate de griuri-antracit se iveau tonuri de ametist și de roz, precum și nuanțe de verde palid și rece, iar departe, în zare, primele raze ale soarelui sclipeau ca niște firicele de argint în contrast cu conturul înnegurat al colinelor. Ora era stranie, nici zi, nici noapte, iar colinele întinse și tăcute păreau mai pustii și mai solitare decât oricând. Și apoi, pe neașteptate, izbucni o strălucire fulgerătoare, iar lumina cristalină, caracteristică pentru nordul Angliei, inundă întreg cerul; în sfârșit se făcu ziua.

Paula lăsă în jos geamul mașinii și inspiră adânc, apoi se rezemă de spătarul scaunului și se relaxă, conducând cu viteză constantă. Înăuntru adia un aer răcoros, dar, de fapt, aici sus, pe „culmi“, era întotdeauna răcoare, indiferent de anotimp, locul nefiind deloc indicat pentru a aprecia vremea. Știind că avea să fie tot o zi toridă, se felicita în gând pentru ideea de a porni devreme spre Fairley.

Era sfârșitul lui august, când în Yorkshire înflorește întotdeauna iarba-neagră, iar colinele sălbatice și neumbrate arată splendid. Sinistre și înfricoșătoare aproape tot anul, în această dimineață erau ametitor de frumoase, ca o mare de violet și fucsină, unduită sub bătaia vântului, așternută până departe, cât vedeai cu ochii. Dintr-un imbold irezistibil, Paula opri mașina și coborî, uitându-se în jurul ei și desfătându-și privirea. Priveliștea era impresionantă... uluitoare. Se simțea gâtuită de emoție. „Colinele bunicii“, murmură ea, gândindu-se la Emma Harte. „Le iubesc la fel de mult ca ea... la fel de mult cum au ajuns să le iubească și fetele mele, Tessa și Linnet.“

Paula rămase câteva clipe lângă mașină, savurând spectacolul, privind și ascultând. Auzea trilul ascuțit al ciocârlilor, care se ridicau în zbor, sus, până la nori, și undeva mai departe susurul apei unui pârâiaș, rostogolindu-se pe stâncile colțuroase, iar în aerul proaspăt și străveziu se amestecau miresmele de iarbă-neagră, afini, flori de câmp și ferigă. Închise puțin ochii, aducându-și aminte de atâtea, după care ridică repede capul și privi în sus. Cerul era aidoma unei cupe răsturnate, din porțelan albastru, plin cu nori albi, ca niște ghemotoace, și scăldat în lumina strălucitoare a soarelui. Începutul unei zile minunate, se gândi ea, zâmbind. Nicăieri nu-i ca pe coline când e vreme frumoasă, nicăieri pe lumea asta. Nu mai fusese de mult aici, sus. De prea mult timp, într-adevăr. „Rădăcinile mele sunt aici, așa cum erau și ale bunicii“, se gândi ea, zăbovind încă o clipă, copleșită cu totul de amintirile care o purtau înapoi...

Brusc, Paula se întoarse, se sui în mașina Aston Martin DB 2-4 și porni, rulând vreme de vreo oră pe drumul șerpuit dintre coline, până ce ajunsese în cele din urmă la panta care cobora spre valea de dedesubt și spre Fairley. Fiind atât de

devreme, satul era încă adormit. Pe străzi, nici țipenie de om. Paula ajunsese în fața bisericii vechi din piatră cenușie, cu turn normand ascuțit și cu vitralii la ferestre, apoi coborî, ocoli mașina până la cealaltă portieră din față, pe care o deschise, scoase vasul cu flori de vară pe care îl pusese într-o cutie de carton, pe podea, lângă scaun, și închise portiera cu genunchiul.

Ținea vasul cu amândouă mâinile și deschise poarta care dădea în cimitirul de lângă biserică, împingând-o.

Pașii o purtară pe alea cu dale de piatră, în colțul îndepărtat, retras, împădurit și perfect liniștit. Aici, lângă zidul vechi de piatră, îmbrăcat în mușchi, la umbra unui ulm bătrân și noduros, erau grupate mai multe morminte. Rămase o clipă în picioare, privind fix o anume piatră de mormânt.

Pe marmura verde-închis era gravat numele „Emma Harte“, iar dedesubt, anii 1889-1970.

„Au trecut unsprezece ani“, se gândi Paula. „Azi se împlinesc unsprezece ani de când a murit. Ce s-a întâmplat cu timpul? A zburat pe lângă mine atât de repede... Am impresia că ieri, parcă, trăia și își conducea energic afacerile, aducându-ne pe toți la ordine, așa cum numai ea știa s-o facă.“

Apropiindu-se de mormântul bunicii, Paula se aplecă, puse florile pe el, după care se ridică și rămase nemișcată, cu mâna pe piatra de la căpătâiul mormântului, privind țință spre dealurile din depărtare. În ochi îi stăruia o expresie meditativă și, pentru câteva clipe, se lăsă furată de vârtejul propriilor gânduri.

„Trebuie să fac ceva, bunico, ceva drastic, ce ție nu ți-ar plăcea. Dar sunt sigură că mi-ai înțelege motivul... că vreau să creez ceva al meu. Dacă ai fi în locul meu, ai face exact același lucru. Știu eu că da. Și va ieși bine. Trebuie. Nu încape nicio îndoială.“

Bătaia ceasului de la biserică rupse tăcerea ca un tunet și o făcu pe Paula să tresară, smulgând-o din reverie.

După alte câteva momente, se întoarse cu spatele la mormântul Emmei, plimbându-și privirea deasupra celorlalte pietre. Își opri ochii pe mormântul lui David Amory, apoi și-i mută mai încolo, uitându-se la cel al lui Jim Fairley... tatăl ei... soțul ei... care zăceau aici de zece ani. Muriseră amândoi mult prea tineri. O năpădi o tristețe atât de puternică, încât, uimită, i se tăie respirația și inima i se umplu de aceeași veche durere. Încercă să se calmeze și, răsucindu-se în loc, o porni pe cărare, înăbușindu-și suferința și tristețea pe care i le trezeau aceste amintiri. Își porunci să-și amintească doar că viața este pentru cei vii.

Paula își întrerupse pașii rapizi doar o singură dată, când trecu pe lângă parcela de pământ izolată, aflată în apropierea bisericii. Înconjurată cu un grilaj de fier, era plină de mormintele strămoșilor lui Jim... Adam și Adele... Olivia... Gerald. Câți Fairley... la fel de mulți pe cât erau și cei din neamul Harte, îngropați aici. Două familii care își împletiseră existențele de-a lungul a trei generații... legate una de cealaltă printr-o cruntă dușmănie... și prin dragoste, și ură, și răzbu-nare, și căsătorie... și, în cele din urmă, prin moarte. Zăceau aici cu toții, împreună, la locul lor de odihnă veșnică, la umbra colinelor măturate de vânturi, împăcați, în sfârșit, în această țărână milostivă...

Când poarta cimitirului se trânti în urma ei, Paula își îndreptă spatele, își trase umerii înapoi și se duse grăbită spre mașină, pășind hotărât, cu o expresie de fermitate renăscută. Avea atât de multe lucruri dinaintea ei, atâtea năzuințe, avea atât de multe de făcut.

Se urcă în mașină și se instală confortabil pentru lungul drum care o aștepta.

Caseta era pe celălalt scaun din față, unde o pusese dimineată, mai devreme, s-o aibă la îndemână în timpul călătoriei. După ce o introduse în casetofonul de la bord, apăsă tasta de volum. Acordurile simfoniei *Jupiter*, de Mozart, inundară mașina... profunde, melodioase, atât de înflăcărâte și de însuflețite și, cel puțin pentru ea, pline de o speranță înaripată. Era una dintre simfoniile ei preferate. Tessa îi cumpărase caseta în urmă cu câteva săptămâni. Era cea mai recentă înregistrare. Herbert von Karajan, dirijând orchestra Filarmonicii din Berlin. Paula închise ochii, lăsându-se învăluită de muzică, vibrând la primele acorduri... *allegro vivace*... se simțea, parcă, înălțată.

Trecu o clipă, apoi încă una și, în cele din urmă, Paula deschise ochii, întoarse cheia în contact și coborî dealul, îndreptându-se spre drumul Leeds-Bradford, care avea s-o scoată pe M1, autostrada care mergea la sud, spre Londra. După treizeci de minute, viră pe autostradă și observă imediat că traficul era redus. Pe drum, doar câteva mașini izolate și niciun camion. Dacă avea noroc de cale liberă în continuare, peste patru ore va fi în Knightsbridge, la biroul ei de la Harte.

Rulând înainte cu viteză din ce în ce mai mare, în uruitul motorului, Paula ținea piciorul bine apăsător pe pedala de accelerație, privind fix la drum.

Simfonia se amplifică într-un crescendo, se pierdea, se înălța din nou, iar Paula, învăluită de frumusețea muzicii, se simțea transportată de magia ei. O cuprinse o senzație puternică de fericire adevărată. Avea mintea trează și vie. Vedea foarte clar lunile viitoare și știa, cu o certitudine ce îi venea din adâncul sufletului, că avea dreptate în tot ceea ce intenționa să facă.

Mări viteza. Zbura înainte pe autostradă în al său Aston Martin, de parcă mașina ar fi avut aripi și ar fi plutit prin aer. Îi plăcea să simtă în mâini mașinăria aceasta splendidă, îi plăcea senzația de control pe care o trăia... control asupra mașinii, asupra ei înseși, asupra viitorului. Își făcuse planul. *Planul ei capital*. Avea de gând să-l execute cât mai repede posibil. Era impecabil. Exclus să se întâmple ceva rău...

Partea întâi

ÎNDRĂGOSTIȚI ȘI STRĂINI

Nu considera pe nimeni dușman, dar nu iubi niciodată un străin.

Stella Benson

Primirea de oaspeți să n-o uitați, căci prin aceasta unii, fără ca să știe, au primit în gazdă îngeri.

Biblia: Evrei (13.2)

Iubitul inima îmi ține, cum eu pe-a lui mi-e drag a o avea,

Ce schimb curat, când una pentru cealaltă vine:

Scumpă mi-e inima lui, și el pe-a mea a o uita nu vrea,

Nicicând un târg mai bun n-a fost pecetluit în fine.

Sir Philip Sidney

1

Paula intră în biroul ei din magazinul de la Londra, vioaie ca de obicei, și, după ce scoase câteva dosare din servietă, se așază la vechiul birou masiv din colțul încăperii. Exact în acest moment remarcă plicul galben proptit de lampa clasică din porțelan.

Însemnat PERSONAL, fusese adus probabil prin curier. Paula recunoscuse imediat scrisul. Se înfioră de plăcere. Arzând de nerăbdare, luă plicul, îl deschise cu cuțitul special din aur și jad și scoase foaia de hârtie îndoită.

Cele câteva rânduri erau redactate cu îndrăzneală.

Ne întâlnim la Paris diseară, scria în bilet. Ai o rezervare la zborul 902, cu British Airways, ora 6.00 p.m. Abia aștept să te văd. Ne vedem la locul obișnuit. Vino negreșit.

Paula se încruntă. Tonul era imperativ, autoritar, iar cuvintele pe care el i le scrisese conțineau implicit presupunerea că ea se va duce. Senzația de plăcere pe care o simțise cu câteva secunde înainte se risipi, înlocuită de o ușoară iritare provocată de aroganța lui. Bineînțeles că nu se va duce. Nu putea. Trebuia să-și petreacă sfârșitul de săptămână cu copiii, așa cum plănuise, voia, de fapt, să și-l petreacă împreună cu ei.

Strângând încă biletul în mână, se rezemă de spătarul scaunului și privi în gol, gândindu-se la el. Tiranic... Înfirmurat... erau adjectivele care îi veniră în minte. I se potriveau, categoric. Pe buze îi încolți o umbră de zâmbet. Brusc, invitația o amuza și se simțea extrem de tentată s-o accepte. Haide, recunoaște, ți-ar plăcea să petreci weekendul la Paris, *cu el*. Dar tot la fel ți-ar plăcea și să faci o mulțime de lucruri pe care le neglijezi în permanență, îi reaminti un glas stins,

venit din subconștient. Și zâmbi din nou, cam strâmb de astă dată, și chiar cu o nuanță de regret, știind că nu-și putea permite niciodată să fie indulgentă cu ea însăși. Această mică regulă a Emmei Harte i se întipărise în minte încă din copilărie, deși uneori și-ar fi dorit ca bunica ei să nu fi fost atât de exigentă. Dar bunica o instruisese bine, învățând-o că averea și privilegiile înseamnă tot atâtea responsabilități, pe care trebuie să ți le asumi fără să crâcnești, indiferent de sacrificiu. Și, cum în momentul de față avea treizeci și șase, aproape treizeci și șapte de ani, era puțin probabil să-și schimbe felul de a fi la această vârstă.

Paula își îndreptă spatele și vârî biletul la loc în plic, oftând ușor. Un episod romantic în orașul ei preferat, cu un bărbat excepțional și atât de special, iată ceva nemaipomenit de atrăgător, dar categoric imposibil. Nu, nu se va duce la Paris pentru un weekend de dragoste, intimitate și plăcere. În schimb, se va duce la copiii ei și va fi o mamă bună. Copiii aveau nevoie de ea. În fond, nu-i văzuse de două săptămâni. Pe de altă parte, nici pe el nu-l văzuse...

„Fir-ar a dracului de treabă“, bodogăni ea cu voce tare, gândindu-se ce bine ar fi fost ca el să nu-i fi trimis biletul. Îi stricase echilibrul interior, făcând-o să se simtă dintr-odată agitată, și asta într-un moment în care nu-și putea permite să se lase distrasă de orice ar fi fost. Lunile care o așteptau aveau să fie extrem de dificile, și erau cruciale.

Așa că o să-i telefoneze mai târziu, să-i spună că nu vine; trebuia să anuleze și rezervarea la avion pe care i-o făcuse. Îi veni apoi în minte că poate era mai bine să sune imediat la British Airways.

Când se întindea spre telefon, acesta începu să sune. Ridică repede receptorul, spuse „Alo!“ și aruncă o privire spre asistenta ei, Jill, care intra grăbită, cu o ceașcă de cafea.

– Bună, Paula, eu sunt, spunea vărul ei, Alexander, la celălalt capăt al firului. Bravo, frumos, n-am ce zice, eu vin să te caut la magazinul din Leeds și pe tine te apucă tocmă azi să pleci la Londra.

– Vai, Sandy, iubitele, ce rău îmi pare că nu ne-am întâlnit! exclamă ea, după care, acoperind receptorul cu mâna, îi mulțumi în șoaptă lui Jill, care îi puse cafeaua în față, îi zâmbi și dispăru.

Paula continuă:

– Erai în Yorkshire aseară?

– Da. Am ajuns pe la șase și jumătate.

– Sandy, dar mai eram încă la magazin! Trebuia să mă fi sunat. Puteam să luăm cina împreună.

– Nu, nu puteam. Trebuia să ajung la Nutton Priory cât mai devreme cu putință. Administratorul domeniului pleacă azi în vacanță și avea o mulțime de lucruri de discutat. Alexander se opri și își dresе glasul. Ai fost la mormântul bunicii azi-dimineață... florile alea erau de la tine, nu-i așa, Paula?

– Da, zise ea, pe un ton mai blând. M-am dus acolo foarte devreme, înainte să vin cu mașina la Londra.

– Eram pe urmele tale. Râse anemic. Cred că pur și simplu nu ne-a fost dat să ne întâlnim azi. Ce să-i faci... ghinionul meu.

Paula ținea mult la vărul ei și de aceea era foarte sensibilă la toate stările lui sufletești. Sesizase ceva ciudat în vocea lui, o inflexiune care o neliniștea.

– Sandy, ai vreo problemă? îl întrebă ea, repede. Vrei să discuți ceva cu mine?

După o ezitare imperceptibilă, Alexander exclamă cu destulă fermitate:

– Nu, nu, nici pomeneală! Mă gândeam doar ce bine ar fi să luăm prânzul împreună, nu te-am mai văzut de câteva săptămâni. Îmi dau seama că ai fost ocupată... dar, totuși, fetițo, ce dor mi-e de un „tête-à-tête“ de-al nostru, ca pe vremuri.